

150 Kč

7. 12. / 19.00 revizor
18. 12. / 18.30 lakomec
19. 12. / 18.30 strýček vána / sk. H
20. 12. / 9.30 na větrné hářce / mimo předplatné
20. 12. / 18.30 revizor
20. 12. / 18.30 správkář / mimo předplatné

kláně vánoce a šťastný
zázračných divadelních zážitků!

prosinec

Mam trochu (malo, dost) peněz.
Mám trochu (málo, dost) peněz.

[ma:ra trochu malo dost peněz]
[nestaczi: m-i peni:ze]
[utratil jsem (utratila jsem) všechny peníze.
[utratil jsem utratila jsem vszechn-i peni:ze]
[nema:m usebe peni:ze]
[doky: mi peni:ze]
[posl-i m-i peni:ze]
[kolik to stojí?]
[kol-ik to stojí?]
[stoji: to dvanacet korun padesat].
[stoji: to dvanacet korun padesat]
[jaka: je cena?]
[jaka: je cena?]
[sto padesat šest korun].
[sto padesat szest korun]
[kolik jste za to zaplatil (zaplatila)?]
[kol-ik ste zato zaplatil zaplatila]
[to je levné].
[to je levne:]
[to je drahé].
[to je drahe:]

...dporučkem Nesejtem, který měl v noci ze svého na čtvrtého službu jako pomocník dozorce. Zdálo by se neuvěřitelné, že Nesejt o návštěvě neučinil žádný záznam a že ani potom, když se zjišťovalo všechno, co mělo jakoukoliv souvislost s Jaromírem Malíroánkem, případ nehlásil. Ale co bychom si namlouvali! Právě taková je všední skutečnost i bezpečnosti. Nesejt pracoval v pásovém a cizineckém oddělení a o to, co zjišťovala a vyšetřovala ostatní oddělení, neměl zájem. Když nyní vysvětloval své opomenutí, necítil se ani v nejmenším provinilý. Kdyby měl kvůli každému bláznovi, který v noci bouří bezpečnost, otevírat kartotéky a zjišťovat, na co si kdo vzpomene, musel by se z toho zbláznit sám.

Proč by o tom měl, proboha, cokoli sepisovat? Už tak nedělá nic jiného, než píše od rána do večera a ještě to pánu nahoře nestačí. Věděl prý cosi o tom, že vyšetřovací skupina provádí šetření kolem jakési podezřelé sebevraždy, ale takových případů už bylo, proč on by se měl zajímat o podrobnosti? Má svých starostí až nad hlavu. Jméno mrtvého neznal. Nezajímalo ho.

Podle nálepisu z hlavní správy v Praze přijel Malíroánek skutečně v neděli páteho dubna někdy před šestou hodinou ráno do hotelu Bratislava a žádal vrátného, aby zařídil jeho vzbuzení kolem osmé. Vrátný se na příhodu dost dobře pamatoval. Ještě se prý smál s pokojskou, jaká to asi musela být noc, když skončila až před šestou.

Starodávná hrobníková plátěná čepice s modrozeleným celuloidovým naprasklým kšiltem je

18 225

CSAS
Knihy Dobrovský
Jantarová 3344/4
70200 Ostrava
OBCHODNÍK: 526584 POSID: 32
ÚČTENKA: 674 DÁVKA: C
XXXXXXXXXX1883
A0000000031010 VISA

PRODEJ
20.00
... mohou
... známého
...
Při užití léčivé
... následující ne
Velmi časté (u
1 z 10 léčených)
• Ospalost, ne
• sucha v ústech
• zvýšené pocení

Časté (mohou se vyskytnout u 1 z 10 léčených pacientů):
• Nechutenství, snížení tělesné hmotnosti,
• pocit neklidu (agitovanost), snížení libida (pohlavní touhy), úzkost, nervozita, zmatenost, abnormální orgasmus (u žen), abnormální sny,
• třes, snížení nebo změna vnímání dotyku nebo pocitů v rukou a nohou (parestézie), závrate, problémy s pozorností,
• zvonění v uších,
• zivání,
• průjem, zvracení, problémy s vyprazdňováním (zácpa),
• svědění kůže,
• bolest svalů, otok a bolesti v kloubech,

63

ÚVOD:

Milí vyznavači bojlerů,

přišel náš čas. Čas zimní, prokřehlý, mrazivý. K nepřežití bez možnosti ohřevu. I k tomu již léta slouží náš časopis. Lze jím cokoli vystlat, například starý kabát, který netěsní, ba přímo profukuje. Do zimy ideální. Pokud si vystete lože Bojlerem, můžete v polohách ležmo na břiše či na boku číst tak dlouho, dokud neusnete, a tedy nepozapomenete na zimu. Jsme proto rádi, že dodáváme našim příznivcům tepelnou izolaci již tolik let. Víte kolik? Třináct. No opravdu.

Přicházíme s naším novým číslem po Vánocích. Nechceme být totiž trapní. Před svátky se to píše a sestavuje samo. Narvete do vydání všelijaké romantické habaďůry, ze všeho přetéká dojemné očekávání a cukrová poleva. Svět tone v polevě. Čtenáři v ní tonou. To jsme nemohli připustit.

A proto přicházíme teď. Kdy se očekává blbě. Nakrásně si můžeme blahopřát do nového roku, strkat si pod nos všelijaká předsevzetí a plány do budoucna. Cha! Člověk míní... však víte. Fakt je ten, že Vánoce jsou v tahu. Stroměčky se doma nacházejí již zcela nadbytečně. A jestli za okny něčím svítíte, tak o tom snad úplně pomlčme. Vypněte to.

Je třeba být realistický a obrnit se trpělivostí. Tak jako na Vánoce máme ve zvyku těšit se už jedině na léto. Tedy na letní prázdniny, že. A to má, podle mého skromného názoru, ještě čas. Jinak to člověka spíš zdeptá. Co tedy radím? Nic. Od toho tu nejsem.

Jsem tu od úvodníků. A ten novoroční je v podstatě dopsán. Že postrádá tu pravou naději? Povzbuzení? Ale jděte.

Jděte se začíst. Pak si nás strčte pod kabát. Anebo spalte v romantickém zimním ohni. A vida – máme tu ryze pozitivní, dickensovsky kouzelný obrázek. V nejlepším tedy přestat. Provázej vás Síla v tom dvoutisícím šestnáctém. Ať je vždy co pod kabát.

Lukáš Bárta

Šťastné a veselé!

1+1 zdarma, sleva 50% při nákupu dvou produktů, kup 3 a nejlevnější máš zdarma, mechaničtí Santové a skřítkové ve všech obchodních centrech, davy obyvatel hrajících hru "naštvaný, rozzuřený a do všech strkající", ach jak dojemné reklamní spoty, díky kterým máme trošku tušení, jak by měly „opravdové“ Vánoce vypadat.

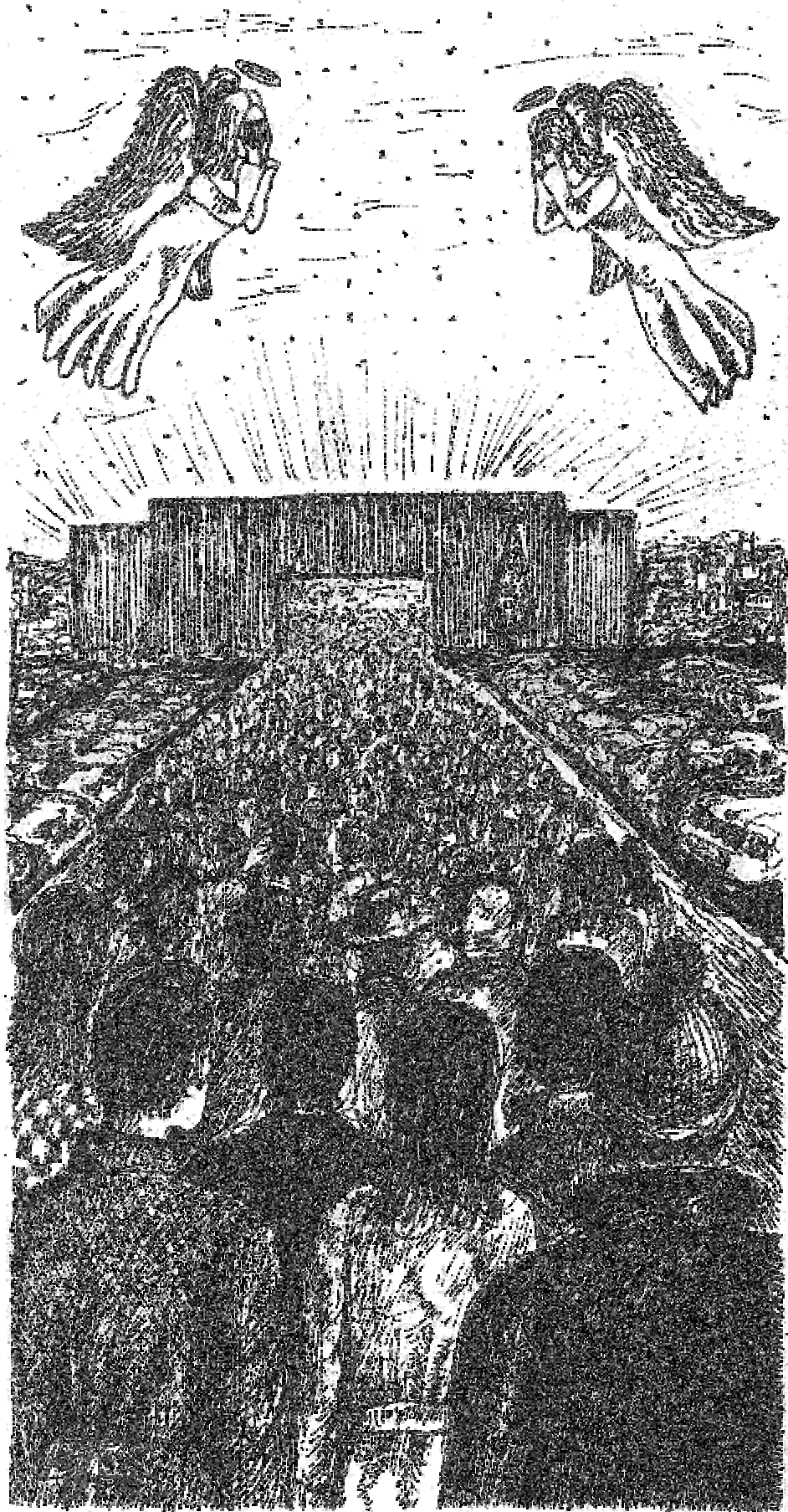
Napadne ještě někoho, že je něco špatně, nebo už jsou všichni tak zvyklí a požadují toto drastické pitvoření Vánoc za něco naprosto normálního? Potřebujeme minimálně měsíc všech shonů a stresování, abychom si potom dostatečně docenili samotných Vánoc? A jsme ještě schopni projevovat tu nevinnou dětskou radost, když zdobíme perníčky a kupujeme stromeček, nebo už to všechno vnímáme jako součást procesu, který musíme splnit, abychom mohli prohlásit, že jsme měli „pohádkové“ Vánoce? Je vůbec ještě možné získat TEN pocit?

Fanatické šílenství, které v posledních letech ovlivňuje naše životy. Komerční manipulace, která se objevuje již každoročně od začátku září. Jsme smutná a líná generace, která si TEN Vánoční pocit nedokáže navodit vůní františka a čerstvě upečeného cukroví, a tak si jej navozujeme uměle, teskně a prázdně nakupujeme jako blázni ve víře materiálního naplnění. Vždyť přeci TEN zázračný a ničím nenahraditelný pocit není samozřejmostí a pro někoho už asi ani nezbytností. A ti bláhoví, kteří ještě nezanevřeli na koncept těch nefalšovaných Vánoc pomalu odpadávají jeden po druhém v neutěšeném naštvání, že přeciouchali Vánoční album Franka Sinatry a nic to s nimi neudělalo, pomalu ale jistě jsou přetahováni na stranu dokonale vyzbrojené armády určující letošní trendy a návody na zaručeně nejlepší Vánoce.

Tak opět stojím na rozcestí. Letos už je to rozhodování zase o něco těžší. Mám prožít opravdové Vánoce, péct cukroví, dělat adventní věnce (bez návodu Pinterestu), dívat se na všechny staré české pohádky, užívat si když dům provoní skořice, pomeranč a svařené víno, nerozčilovat se maličkostmi a smířit se s faktem, že zkráka nevádí, že nemám nakoupené dárky v hodnotě rozpočtu rozvojové země a občas se mi povede mít TEN pocit, kdy se budu vnitřně tetelit radostí a spokojeností. A nebo se nechám naverbovat do té armády a budu lítat jako šílená, budu brečet únavou a znechucením?

Ale ne, pro mě je to rozhodování velmi jednoduché. I když mi v tom mnohé brání a je proti mně, tak se nevzdám. Jsem vděčná za svou vzdypřítomnou dětinskost a klidně omrzím veškeré to povrchní a nesmyslné šaškování.

Kristýna Suchánková

Půjdeme spolu do obchodu, du - daj, du - daj, du - daj dá!

Štěpán Kus

Básně a jiná zvěrstva

Černá růže

Černá růže leží v trávě,
mohl bych ji zvednout hravě.
Ale já se bojím snad?
Nechtěl bych ji mít zas rád.
Zhynula, má láska chřadne,
jako kouzelník svou hůlkou mávne.
Mávne v kouzlu opojném,
já v klubičku mátožném,
Ležím vedle, cítím stud
Vem si ji, říká mi pud.
Již se všechno točí v hlavě,
mé tělo v křeči, mlčky, mrtvě
Kouká na to krásné tělo,
černým proutkem olověnc.
Kosti zšedlé, dívka mrtvá.
V noci tělo, ve dne kůže,
Jen holý šat bez špetky kůže.
Vezmu si ji, co kdo zmůže,
řekne to snad, ta mrtvá růže?

Gustav Košťálo

Oči oříškové

Oči oříškové,
V oblacích se vznáším.
Proč v nich vidím nebe,
Do hlubin vyrážím.
Oči oříškové,
Únavu v nich vidím.
Proč odpočinku není,
V minulosti slídím.
Za tím není minulost,
Je v tom něco jiného.
Já nevím, je toho dost,
Od pohledu vlídného.
V očích oříškových,
Občas radost spatřím.
Proč ulpěly v očích mých,
Do záhad stále patří.

Majda Šlahařová

Mon amour qui L'a fait un monsieur
bien mis,
a enfin les yeux desillés,
Sans aucun doute là,
on n'est pas plus que deux amis,
passant en sourdine auprès des
arbousiers.

Que je déplore en ce temps néfaste
les nuits passées au bord du lit
et que mon coeur se lorde dans l'
enfer vaste
et sépare nos vies.
Tant pis.

Sára Křečková

Majda Šlahařová

Nino

Princezno

*Ty ses nenarodila ve špatné době
Ty ses nenarodila na špatném místě
Ty ses neměla narodit vůbec*

Mejsi člověk

*Jsi jen smyšlenka
Jsi průhledná šmouha citů
Jsi sen každého mrtvého ruského romanopisce
Jsi Tatána
Jsi Nino Zarečná
Jsi Anna Kareninová*

Ty nemáš tělo

*Ty nemáš nohy ani dlaně ani vlasy
Ty nemáš ani stín
Jsi jen několik stop inkoustu
Jsi pár kaněk v rukopise
A Tvá Lásko je hořlavá stejně jako pergamenový papír, na kterém žiješ*

Jsi půvabná

*Jsi světlá jejich dní a tma jejich nocí
Jako zářící slunce, jako lřpylící se hvězdy
Jsi jim učarovala
Jsi panenka z porcelánu, která se umí usmívat a mrkat
A říkal samá sladká slova
Jsi rozbilá loulka, co se zasekla se slovy
"Miluji tě" a "Neodcházej" v ústech
Pro Tvůj úsměv by se i slunce zastavilo
Ale Ty jsi stále stejně lrpká
Jako jed*

*Ty přece nevíš, co je Lásko na celý život
Ty nedokážeš opřátovat, starat se, zůstat
Ty znáš jenom zakázanou, nešťastnou
Necpřátovanou Lásku*

*Miluješ hory a lesy, co vás dělí
Miluješ pláč po nocích
Nikdy nebudeš šťastná
Ty jsi radši nešťastná
Jsi zrůda*

*Tak běž, obleč si své krásné šaty
Nanes si pudr na tvář, ty herečka
Zažehni svíce a usedni u stolu
A napiš další dopis Oněginovi*

Stella Potápněčka

Majda Šlaharová

Oni

Jsou tady zase
Znáš vrásky jejich nedospělých tváří
Jako bys rozeznával cosi dávného
V líhem nakřáplých hlasech
Smějou se pokroucenými ústy
A stojí jim to za to

Chceš s nimi kráčet, hrdino?
Miluj samoučel a spočkni svůj názor
Pozvedni ruku a polib hrdla Lahve
Ochutnej nekonečnou sladkost jedu
Nekonečnou sladkost letmého doteku smrti
Protože to stojí za to

Do dna a zase od začátku
MLč a pij a koukej se někam jinam
Hlavně ne do něčích očí
Občas se sípavě zasměj tak
Až dech prosvíští vypálenou dírou v krku
Ach, přece jen to stojí za to

Chod' domů sám
Asfaltové chodníky naslouchají lépe
Tvým slzám a nenávisným skřekům
Tvým nedopalkům roztřesenou rukou odhozeným
A když se pak na ně díváš, když je špiniš zvratky, jen se zeptají

Stojí ti to za to...?

Stella Potápěčka

Majda Šlahařová

Umělci

V březnu se měli sejít. Jen oni. A měli psát, hrát a spát. Přitom nebyli spisovateli, muzikanty nebo milenci. Byli jednoduše umělci a jejich příběh byl docela o ničem, ne proto, že by ze své podstaty byl (ale kdo to může soudit), jen nikoho nezajímal. A bez zájmu se všechno ztrácí. Když se jejich osud propadal níž s každým tužebným výkřikem o pozornost, ztratily se na nich jen další oči, další člověk je zkrátka neviděl. Takových už jich bylo, jen procházeli kolem, nenaznačovali gestem, ani se nepokusili spojit v těle těch několik drah a vyslovit hlásku. Jak jen mohli tak bezděčně dosahovat konců a cílů.

V dubnu se sešli. Byla jich spousta, umělců. A nikdo už je neviděl. Ztráceli se a už neobjevovali, v té samé místnosti. Nezůstávala po nich jména. Však co může, co přetrvává, co v sobě i každý slepec nosí, to nechávali, umělci, naději.

V květnu už tvořili. A byla to krása (a soudím to já). Jen slova, noty a akty. Vše se zmítalo v čistém chaosu, kde bylo zakázáno mluvit, a tak to nikdo nemohl slovně urovnat. Museli to nechat být, jak se to dělo.

V červnu jednoho spatřili, tak odjel a už se nevrátil.

V červenci měli umělci naději. A bojovali, ale nikdo je neviděl. Už se neviděli navzájem, umělci. Tak naděje pohltila zájem, tak slepota pohltila oči, tak zmizel jeden druhému a už se nenašli.

Denisa Zágárová

Les

*Cítím mokrou měkkou půdu pod zkřehlým tělem. Vdechují mrazivé, štiplavé
doušky vzduchu, díky kterým vím, že jsem ještě na živu. Pronikavá vůně
těžkého bláta pokrytého čerstvým sněhem.*

Kde to jsem?

Nořím se hlouběji do krajiny, tichem se nese výkřik včerejší noci.

Nemám boty.

*Vzduchem se jako břitva dere jízlivá vůně čerstvé krve rozpouštějící nevinný
sníh.*

Nemám šaty.

*Chlad mě obepíná a konejší mě v mrazivém objetí. Choulím se v rytmu ztuhlých
svalů.*

Proč se nemůžu hnout?

*Hlavou mi ostře projíždí vzpomínka. Točila jsem se, konečky prstů mi
rozechvívala hlasitá hudba. Tělo se kroutilo, ovlivněno něčím mysl
zahalujícím.*

Palčivá bolest prostupuje až do morku kostí.

Jak jsem se tady dostala?

*Další vzpomínka dunivě naráží na mou mysl. Sedím v zakouřeném autě, čpí
potem a kyselým pižmem. Směje se břitce. Vzpomínka na jeho hlas mě náhle
palčivě bodá, jakoby mi právě něco šeptal do ucha, jako bych zase cítila
jeho zatuchlý dech na mé bledé kůži.*

Nemůžu nebo nechci se hnout?

*Nedokáží vydat ani hlásku, nedokáží ani slzu nechat stéci po mé zmrzačené
tváři. Už jsem mrtvá, už jen doznívá ubohý život.*

Zavírám oči.

Kristýna Suchánková

Majda Šlahařová

My z Ronavionu

Kapitola 2.

Hlavní dějová linka sleduje osudy mladé elfí dívky Akiri a jejího adoptivního bratra Černohřívka. Ti žijí společně s rodiči a dalšími sourozenci v malé vesnici. Přinejmenším Akiri však připadá nudný, a ve skrytu duše touží po opravdovém dobrodružství...

Noc byla temná, a na černém nebi zářily hvězdy jako brilianty. V tuto dobu většinou nikdo nechodil ven, protože nechtěl, aby z něj zbylo pouze pár ohlodaných kostí a pár oblečení. Doupě bylo bezpečné pouze uvnitř. Mládato spala přitulená k sobě v rohu, aby si udržela teplo, a dospělí v ochranném kruhu kolem nich. Tak jim velel instinkt jejich divokých předků, kteří museli své děti chránit před chimérami, mantichorami a jinými obyvateli volné krajiny, mnohdy hroživějšími, než oni sami.

Už spal i Eatarin, který šel ještě zkontrolovat zraněné. Vůně zeleninové polévky uvařené ženami z vesnice, dosud linoucí se z vedlejší místnosti sloužící k přípravě jídla, mu přivodila hezké sny, když po náročném dni konečně uleh k Caranesse, Mithiel a dvojčatům. Ještě předtím si ale vzpomněl na Erdora, a také na to, že nikde neviděl Morween ani Andryho. Erdor je určitě vzal sebou a ti tři teď spí na péřových postelích! pomyslel si, než se odebral do říše snů.

To byla příležitost pro Akiri. Tiše se zvedla a po špičkách se propířila do rohu místnosti, kde měla přichystané věci. Poté, co celý den strávila zavřená v Doupěti hraním si s dvojčaty a Mithiel, vařením polévky, péčí o mláděta a pomáháním Eatarinovi s ošetřováním, už toho měla až po krk. Chtěla jen na chvíli - maximálně na hodinku - vyjít ven a pozorovat hvězdy, jak to měla ve zvyku doma. Ale tentokrát chtěla jít sama, bála se totiž, že by Černohřívek, který se k ní obyčejně připojil, dělal moc velký hluk.

V něčem, čemu by se dalo říkat batůžek, se nacházela dýka, malá léčitelská krabička pro akutní případy, a samozřejmě i něco malého k snědku. Meč si připevnila k opasku. Poté si ještě oblékla smaragdově zelený plášť, který si schválně vybrala ve stejném odstínu jako měla Černohřívková kůže, aby spolu ladili. Sepnula ho stříbrnou sponou ve tvaru luku a šípu, již dostala ke čtrnáctým narozeninám od babičky. Při tom si vzpomněla na svůj luk a šípy, které určitě ukořistili temní. Ale co naplat.

A tak se budoucí léčitelka z vesnice Březová Mez pod rouškou noci vykradla tajnou podzemní chodbou ven. Tam se přikrčila a pořádně zaposlouchala. Listí šeptalo v jemném větříku, do toho houkala sova. Vše se zdálo být v pořádku.

Tento pocit se změnil ve chvíli, kdy ji někdo chňapl za ruku. Škubla sebou, a tím překvapeného útočníka pavalila na zem. Vytasila meč a namířila ho na něj.

„Akiri! To jsem přece já!“ ozvalo se zespoda kňučení Černohřívka. Jakto že ho neslyšela přicházet? Vždyť jindy dupal jako něco třikrát většího a těžšího.

„Ty jsi mě ale vyděsil!“ zavrtěla hlavou a nechala ho vstát. Tak přece jen bude mít u pozorování hvězd společnost. „Jak se ti podařilo se dostat ven bez toho, abys všechny vzbudil?“

„No dovoľ!“ odfrkl si Černohřívek.

Přes stromy toho moc vidět nebylo, a proto se vydali směrem k Louce, která ležela nedaleko. Akiri vybalila ze své krabičky čarodějnou světlušku, jak se mezi lidmi říkalo lahvičce naplněné modrou kapalinou, která po zatřepání svítila. Museli se ale i přesto ohlížet kolem sebe, neboť v těchto místech vedly všude podzemní chodby kolem Doupěte. Úkryt samotný byl nejzazší známý okraj komplexu podzemních jeskyní, který se táhl až na sever Ronavionu. Tedy alespoň podle toho, co královští průzkumníci zapsali a zakreslili. Dál už totiž začínalo teritorium Nenengy, královny temných elfů.

Možná si říkáte, proč z nájezdu na Březovou Mez všichni automaticky nevinili právě tuto docela mocnou a nevyzpytatelnou dámu. Ale Nenenga nebyla jediná ze Synů a Dcer temnot – jak si aristokraté z řad temných říkali – , kteří měli na území Ronavionu a sousedních zemí své království. Většinou si je zakládali vysoko v horách, v podzemí, a někteří dokonce na dnech moří a jezer, ale na to musel být dotyčný lord či lady mimořádně zběhlý v používání magie.

Přešli brod, neúnavně zurčící a přinášeující vodu z hor, a konečně se ocitli na travnaté louce. Tam se posadili pod velký buk, dívali se na hvězdy a sem tam si něco řekli. Obloha byla jasná, a proto byla rozeznatelná všechna možná souhvězdí. Nad jejich hlavami se třpytila Myrinilla, které dělal ochránce Jitřní rytíř, o kousek dál se vlnil Královnin závoj a někde v dálce na severu byla vidět Ledová koruna, pronásledována Velkým a Malým severním víkem.

A zdálo se, že nikdo a nic nemůže vyrušit dva sourozence z jejich snů, snů o dobrodružstvích a hrdinských skutcích, o statečných válečnicích a podlých i dobrosrdečných králich, o moudrých čarodějích a hloupých obrech. Tento večer patřil jen jim a jejich srdcích, která bila společně, jedno dračí a druhé elfí. Dívali se na tu myriádu nebeských světél a navzájem si vyprávěli, co by chtěli prožít.

Ale stejně museli vstát, aby se vrátili zpět do Doupěte. Akiri proto opět vytáhla světlušku, aby jim svítila na cestu.

Zhruba v polovině, kde už zase byli v potměném lese, si Akiri všimla, že Černohřívek nejde s ní. „Černohřívku? Bráška, kdepak jsi?“ volala.

Někdo do ní zezadu vrazil. „Ale no ták, to nebylo vtípné! Víš, že bychom se měli držet u sebe, Černohřívku...“

Silná a velká ruka, zřejmě patřící muži, jí stiskla rameno. Někde nad ní se ozvalo:

„Já nejsem Černohřívek, hloupá malá elfinko,“ Něco zasvíštělo vzduchem, a Akiri ucítila otupující bolest na spánku. Než stihla vykřiknout, světluška jí vypadla z ruky a zatmělo se jí před očima.

A pak už byla jen tma.

Kapitola 4

Další dějová linka se odehrává v hlavním městě Taerist, a popisuje radosti i strasti čerstvě korunovaného krále Tita a jeho dvou mladších sourozenců. Kromě toho, že před lety ztratili otce, předchozího krále, musí se potýkat se svou přehnaně ambiciózní matkou...

Další úmorný den byl za ním. Dnešní byl obzvláště dlouhý a Titus byl rád, že si může jít po dobré večeři s rodinou odpočinout. Položil otcovu korunu, čelenku zdobenou bledými akvamaríny a dvěma stříbrnými křídélky, na stojánek pro tento účel vyrobený, pověsil plášť do skříně a s heknutím se natáhl na postel. Plánoval si chvíli zdřímnout a pak si dát koupel se spoustou vonných olejů. „Doufám, že další zasedání Rady napadne strýčka uspořádat až za dlouho,“ vydechl. Od svých jedenácti let se zasedání účastnil s matkou, ale sedět na jejím místě v čele stolu a poslouchat nekonečné námítky a návrhy ministrů bylo mnohem složitější.

A samozřejmě, sotva zavřel oči, někdo zaklepal na dveře! „Dále,“ zabručel. Dovnitř vklouzl útlý sluha, kterému na horním rtu sotva začalo rašit chmýří.

„Ehm, Výsosti, já nerad tohleto... ruším... ale vaše paní matka vás žádá, abyste se neprodleně dostavil do její komnaty.“

Titus by nejraději sluhu poslal tam, kde slunce nesvítí, ale ovládl se a kývnutím mu dal najevo, že rozumí. „A nebo víš co, počkej na mě chvíličku.“ Během oné chvíličky si mladý král upravil pocuchané světlé vlasy, přehodil přes ramena plášť a znovu nasadil korunu.

„Směl bych znát tvé jméno?“ zeptal se zdvořile sluhy. Ten se uklonil a odpověděl: „Erik, Výsosti.“

„Dobrá, Eriku, byl bys tak hodný a doprovodil mě?“ Chlapcovy oči se rozzářily. Někteří obyvatelé Taeristu se nechali zaměstnat jako sluhové z nutnosti, aby měli střechu nad hlavou a dostávali teplé jídlo.

„Kdepak sloužíš, Eriku?“ zeptal se jej Titus, když miřili chodbou ke komnatě královny Verenenily.

„Já jsem přece váš nový osobní sluha, Výsosti. Lord Ferrenent mě k vám přidělil namísto starého pana Horácia. Říkal, že vám snad nebude vadit mít dalšího lidského sluhu.“

Tak to je pěkné. Oni mi už i vyměňují personál bez mého vědomí! I když je pravda, že Horácio věrně sloužil už mému dědečkovi a odpočinek si zaslouží. „Potom doufám, že pan Horácio si penzi náležitě užije, a že ty mi budeš sluhou přinejmenším stejně dobrým, jako byl on.“

Došli ke zdobeným dveřím z bílého dřeva. Byla to vlastně komnata náležící královskému páru. Královna Verenenila se z ní však po manželově smrti odmítla odstěhovat a prohlásila, že se přesune, až se její syn ožení. To si ještě počkáš, pomyslel si Titus pokaždé, kdy ji slyšel tuta větu říkat. Teď měl zrovna na práci mnohem důležitější věci než hledat si nevěstu. Ale jakoby se královna matka během korunovace naučila číst myšlenky, vždy poslední dobou dodávala: „Já už jsem ve tvém věku byla vdaná a chovala jsem tě v náruči!“

Zaklepal na dveře a škuslo v něm, když ho zevnitř pozval dál hlas strýčka Ferrenenta. On a jeho sestra na jednom místě nevěstili nic dobrého. Poslal Erika, ať jde mezitím připravovat koupel, a vklouzl dovnitř.

Někdejší královna regentka na sobě měla jednoduché tmavozelené šaty a kolem ramen přehozený bílý šál. Nebyla nijak moc krásná, ani ošklivá, ale hřejivý úsměv snoubící se s láskou ke své rodině a lidu jakoby z ní dělal převtělení bohyně Ypnael. Většinu času to byla klidná a dobře naladěná dáma, snažící se posledních deset let rozdělit svůj čas mezi panování a své tři děti.

Naštěstí tady byl Ferrenent, její mladší bratr. U dvora se objevil společně s Verenenilou, a tak se syn zámožného měšťana-obchodníka s drahými látkami stal majordomem. A nutno dodat, že se na peskování a prohánění služebnictva přímo skvěle hodil. Tolik energie, kolik kořovalo v žilách královnina bratra, a takový elán, to měl málokdo. K tomu všemu ještě stíhal být pečlivě upravený, s tmavými vlasy sčesanými za uši a barevně sladěnou garderobou. Notoricky známý byl pak jeho želvovinový hřeben, kterým občas hrozil personálu, když se mu zdálo, že něco nedělá podle jeho představ.

„Dobře, že jsi se dostavil, Tite,“ usmála se královna. „Potřebujeme si s tebou o něčem velice důležitém promluvit. Posad se,“ pokynula mu na křeslo naproti tomu svému.

Posadil se a pochl. Co na něj zase chystají? „Dobrá, poslouchám.“

Ferrenent, stojící u královnina křesla jakoby byl nějaký její osobní strážce, si významně odkašlal a uhladil si vlasy hřebenem. „Já a tvá matka jsme se rozhodli, že by bylo dobré, kdyby ses co nejdříve oženil, a proto jsme ti vybrali nevěstu.“

Titus by se v tu chvíli nejraději zvedl a odešel do své komnaty, kde na něj už jistě čekala vana plná horké vody ovoněné oleji a bylinkami. Sotva stihá běžat z jednoho konce paláce na druhý a podepisovat hromady nesmyslných listin a smluv, jak má při tom všem ještě myslet na svatbu? Navíc, kdoví, koho mu jeho až příliš pilný strýček vybral? „Ale... já... se ještě... nechci ženit!“ vykřikl ze sebe.

„Ale synu, máš na to ideální věk!“ reagovala pohotově Verenenila, jakoby měla tuto odpověď předem připravenou.

Mladý král se skepticky podíval nejprve na ni a pak na Ferrenenta. „Tady strýček Ferrenent je, pokud vím, stále starý mládenec!“ Titus měl však pravdu jen částečně. Ač to bylo k nevíře, Ferrenent před pár měsíci – na své osmatřicáté narozeniny – oznámil zasnoubení s Abrímoril, nejmladší dcerou správce královské pokladny. Nejvíce se nad tím podívovala služebnictvo. „Ten starý protiva a někoho okouzlit?“ nebo „Jsem teda zvědavý, za jak dlouho jí začne vyhrožovat hřebenem.“ O to více, že Abrímoril měla pověst plaché a citlivé dívky. Zkrátka nikdo, v kom by mohl najít zalíbení o šestnáct let starší energický šéf služebnictva. Před lidmi o ní majordomus nemluvil a dotěrné otázky své sestry vždy jen odbyl zabručením, ale poté, co je Titus párkrát viděl v královských zahradách na lavičce, řekl si, že spolu asi budou šťastní.

„Pokud vím, ty jsi neměl na starost svoji ovdovělou sestru a výchovu jejích tří dětí, synovče,“ oplatil mu skeptický pohled Ferrenent. „A mimo jiné, myslím si, že s výběrem nevěsty budeš více než spokojený. Jedná se totiž o princeznu Isien, dceru královny Nenengy.“

„Nenengy?! Ale vždyť ta je hrozně krutá ke svým poddaným... a krásy také moc nepobrala. Co když její dcera bude stejně zlá a ošklivá? Nebo mě otráví, popřípadě na mě poštvě rozzuřený dav?“ Tím Titus narážel na osud Nenenginých dvou bratrů. Starší z nich se po smrti otce – předpokládalo se, že rozhodně nezemřel přirozenou smrtí – stal na krátkou dobu králem.

Pak ho však při prohlídce města ušlapal a ubil dav nespokojených poddaných. Většina si myslela, že v tom má prsty jeho jediná sestra. Ovšem ne že by Rasbell byl nějaký dobrý vladař. Mladší Lareseus se zase zalkl a udávil při pití vína, nejspíše otráveného, a zlí jazykové opět podezřívali Nenengu. Lareseus byl mimo jiné otcem Torfena Stříbrookého; v souvislosti s ním Nenenga rozhodně mohla za to, že měl její synovec neznámý počet poloorchích sourozenců.

„Uklidni se, prosím,“ řekla klidným hlasem královna. „Princezna Isien není vůbec jako její matka. A údajně je i velmi krásná. Navíc, sňatek mezi tebou a ní by zajistil mír mezi oběma královstvími. A pak by si rovnou i Eloeren mohla vzít Torfena-“

V tu chvíli už to Titus nevydržel. Vstal, velice nevhodně se vyjádřil o matčině sňatkové politice, vychrlil pár nadávek na strýce a nasupeně odkráčel z komnaty, přičemž nezapomněl hlasitě zabouchnout dveře.

Naštěstí Erik zrovna přikápl do koupele poslední vonný olej a Titus se konečně mohl uvolnit.

„Nikam nechod,“ poprosil mladého sluhu, když chtěl odejít. „Potřebuji si s někým popovídat.“

„A o čem byste si chtěl povídat, Výsosti?“ zeptal se trochu nejistě Erik.

Král si povzdechl. „Jde o dnešní ‚rozmluvu‘. Chtějí mě oženit s princeznou, kterou vůbec neznám a nikdy jsem ji neviděl. A je dcerou té fúrie Nenengy. Nevím, jestli vládnu já, nebo strýc Ferrenent a matka. Copak je normální, využívat své děti jako nějaký diplomatický prostředek? Otec si taky vybral manželku sám! A to v podstatě ani nebyla urozeného původu! Buď rád, že jsi sluha, Eriku. Můžeš si vzít koho chceš a nikdo ti v tom nemůže bránit.“

Povídali si ještě dlouho, a Titus nakonec mohl jít spát jakžtakž spokojený. Prozatím si přestal lámat hlavu se svojí nastávající a těšil se tím, že získal nového přítele. A lidé jako Erik své přátele neopouštějí.

Kapitola 5.

Na severu Ronavionu, ve Vlčích horách, se nachází Severní podzemní říše temných elfů, jíž vládne královna Nenenga společně s Kargorem, nejvyšším generálem orků. Ten zoufale touží po dalším synovi, protože mít jen jednoho je dle jeho měřítek hanba a prvorozený Ashtul tak úplně nesplní otcova očekávání...

„Cože udělal?!“ zavrčel Kargor a tím, jak prudce vstal, převrhl židli, na níž seděl. Sotva se prospal a Grisha na něj už nebyla nazlobená, dozvěděl se něco, z čeho příliš nadšený nebyl.

„Oženil se. Našel si první manželku. Nevím, jak jinak ti to ještě mám vysvětlit,“ pokrčila rameny Grisha, naprosto klidně. Ona sama měla na téhle věci podíl.

„A bez mého svolení? Je to alespoň orčice?“ zeptal se.

Tohle si už musíš vyřídit sám, Ashtule. „Ne. Jmenuje se Scarlett, a je mladší dcerou lorda Wilhelma.“ Temnoelfí šlechtic jí před pár dny uprostřed noci zaklepal na dveře, aby se Scarlett zbavil. Její syn se tomu nebránil, právě naopak. Grisha jim dokonce poskytla svoji bývalou komnatu na bydlení.

„Já toho holomka přerazím!“ Židle se nemalou rychlostí řítila směrem ke zdi, kde se rozbila. „A to jsi mu to povolila? Našemu jedinému synovi!“

Přikývla a pohodila černými vlasy. „Správně. Našemu. Tobě to zřejmě často nedochází, ale Ashtul není jen tvůj. Beze mě bys ho sotva měl, nebo bys k tomu snad přiměl tu tvoji královnu?“

„Nenengu si do huby neber, ženo!“ vyštěkl její manžel. „Proti ní nejsi nic! Ani ta zelenačka, která o sobě tvrdí, že je princezna!“

„Vyjadřuj se o svých ženách slušně! Nebo ti jedna rána nestačila?“ zamračila se na něj s výhružným tónem.

Kargor jí zamračení oplatil, ale víc udělat nemohl. „Tentokrát jsi vyhrála. Ale Maglu, tu už si pohlídlám.“ S těmito slovy zmizel ve dveřích.

Grisha odhrnula závěs ložnice manželek a chvíli pozorovala svoji dceru, hrající si s malými dryádami, mezitím co Nethil spala schoulená v rohu. „Kdybys tak věděl, Kargore. Kdybys tak věděl. Ale nedá se nic dělat, dluh musí být splacen.“

„A já ti říkám: se mnou se ničeho bát nemusíš. Jsi teď moje První, nikdo ti nesmí ublížit,“ řekl Ashtul a pokračoval v drhnutí kyrysu. Během těch pár dnů se hezky zabydleli. Díky jejich společnému snažení byla komnata po těch letech znovu jako ze škatulky.

Scarlett se otočila od plotny a plaše se usmála. Byla drobná a štíhlá, se stříbřitými vlasy, malým rovným nosíkem a její rty se podobaly poupěti. Oči měla rudé, což byla u temných elfek velmi vzácná vlastnost tato barva byla vlastní spíše mužům. Podle barvy očí také dostala jméno. Ashtul si říkal, proč se jí lord Wilhelm, její otec, vysoce vážený šlechtic, chtěl zbavit. Od Scarlett se dozvěděl, že je to kvůli jejímu nemanželskému původu. Chtěl mít jistotu, že nijak neohrozí nároky jeho manželských dětí, které měl s lady Avelaerou.

V tu chvíli někdo prudce zabušil na dveře. Ashtul odložil brnění a šel otevřít.

